

г. Иосифа. Тая депутация ни донесе, и на заранѣта ние я чухме въ черкова, новата молитва, която по правителствена, заповѣдь, бѣше се съставила въ Св. Синодъ, за да се чете по всичкитѣ бѣлгарски храмове. Тая молитва заслужва да се приведе цѣла. Азъ я прѣписвамъ, както я намирамъ въ бѣлѣжната си книжка:

„Господу помолимъ ся:

„Боже великій и дивный, иже въ рукою твоею содержай тварь; приклони ухо твое и услыши смиренное моленіе, насъ непотрѣбныхъ рабовъ твоихъ, тебѣ за Царя приносящихъ; даруй здравіе, крепость и побѣду самодержавнѣйшему Господарю нашему, Султанъ Хамиду; укрепи войнство Его, огради миромъ державу Его и покори подъ нозѣ Его всякаго врага и супостата“.

Скоро ония, които подпечатваха такива адреси и поднасяха подобни молитви, се намѣриха въ нуждата, да засвидѣтелствуватъ нѣкакъ си по-практически своитѣ синовни чувства къмъ Султана, своитѣ братски разположения къмъ мохамеданитѣ. Въ едно събрание, свикано отъ пловдивския окръженъ управитель, жителитѣ на пловдивския окръгъ се поканиха да подарятъ 13 милиона гроша, като доброволна военна помощъ отъ тѣхната вѣрноподаническа областъ. Състави се една комисиия отъ мусулмани и християни, която лесно дойде до заключението, че тѣй като за отбраната на отечеството се били само мохамеданитѣ, а християнитѣ не взимали никакво участие въ това славно дѣло, то праведно било щото тия послѣднитѣ да приематъ връзъ себе си съразмѣрно една много по-голѣма часть отъ тия 13 милиона гроша, за да не паднѣло много тежко на турцитѣ.

Тая принудена щедрость бѣше единъ скришенъ обиръ. Отъ всѣкждѣ почнаха да пристигатъ оплаквания, че прѣтоварената ра я мжно можеше да понесе и това бреме. Отъ всѣкждѣ захванаха да дохождатъ заявления, че количеството, което се искаше, бѣше равно на, а нѣкждѣ и по-горно отъ сумата на обикновения данѣкъ, и че осиромашелитѣ Бѣлгари, които и за данѣка не можеха да намѣрятъ срѣдства, за помощта не бѣше възможно да се прѣсилятъ. Но тия мърмрения можеха глухо само да се шѣпнатъ прѣдъ бѣлгаритѣ членове на комисиията, а не и високо да се изказватъ прѣдъ турцитѣ. Въ живота на роба има минути, когато и да